

futurum ecclesiastica sæcularisve persona, hanc nostræ constitutionis paginam sciens, contra eam temere venire tentaverit, secundo tertiove communita, nisi reatum suum congrua satisfactione correxerit, potestatis, honorisque sui dignitate careat, reamque se divino iudicio existere de perpetrata iniquitate cognoscat, et a sacratissimo corpore ac sanguine Dei, et Domini Redemptoris nostri Jesu Christi aliena fiat, atque in extremo examine districtæ ultioni subjaceat. Cunctis autem eidem loco sua jura servantibus sit pax Domini nostri Jesu Christi, quatenus et hic fructum bonæ actionis percipiant, et apud districtum Judicem præmia æternæ pacis inveniant. Amen.

Ego Urbanus, catholicæ Ecclesiæ episcopus, ss.

Ego Joannes, presbyter cardinalis tit. S. Marci, ss.

Ego Laborans, presbyter cardin. tit. Calixti, ss.

Ego Pandulphus, presbyter cardinalis basilicæ XII Apostolorum, ss.

Ego Albinus, presbyter card. tit. S. Crucis in Jerusalem, ss.

Ego Melior, SS. Joannis et Pauli tit. Pamachii presb. card., ss.

Ego Adelardus, tit. S. Marcelli presb. card., ss.

Ego Conradus, Sabinensis episcopus et Mogontinus archiepiscopus, ss.

Ego Theodinus, Portuens. et S. Rufinæ sedis episcopus, ss.

Ego Henricus, Albanensis episcopus, ss.

Ego Theobaldus, Ostiensis et Velletr. episcopus, ss.

Ego Gratianus, SS. Cosmæ et Damiani diaconus card., ss.

Ego Rollandus, S. Mariæ in Porticu diaconus card., ss.

Ego Petrus, S. Nicolai in Carcere Tulliano diaconus card., ss.

Ego Radulfus, S. Georgii ad Velum Aureum diaconus card., ss.

Datum Veronæ, per manum Transmundi S. Romanæ Ecclesiæ notarii, indict. iv, Incarn. Dominicæ anno 1185, pontificatus vero domni Urbani papæ III anno primo.

XXIII.

Compositionem factam inter episcopum Sanctonensem, et monachos Aienses, super ecclesia de Rupella et quibusdam aliis in episcopatu Sanctonensi, confirmat.

(Veronæ, Mart. 4.)

[Ibid., p. 1449.]

URBANUS episcopus, servus servorum Dei, dilectis filiis HUGONI abbati et conventui Clun., salutem et apostolicam benedictionem.

Justis petentium desideriis dignum est nos facilem præbere consensum, et vota, quæ rationis tramite non discordant, effectu prosequente, complere. Eapropter, dilecti in Domino filii, vestris justis postulationibus grato concurrentes assensu, compositionem inter monachos vestros Aienses, et Petrum

archipresbyterum de Rochella, à bonæ memoriæ Bernardo quondam Sanctonensi episcopo factam, et ab utraque parte receptam, sicut in ejus scripto authentico continetur, vobis et ecclesiæ vestræ auctoritate apostolica confirmamus, et præsentis scripti patrocinio communimus, quam ad majorem in posterum firmitatem præsentibus duximus litteris adnotandam, cujus tenor talis est :

In nomine sanctæ et individue Trinitatis. Ego Bernardus Dei gratia Xanctonensis episcopus, notum fieri volo successoribus meis, et omnibus hanc chartam legentibus, qualiter discordia pacificata est, quæ inter Petrum archipresbyterum de Rochella, et monachos Aienses innata erat. Audieram enim multoties clamorem monachorum super Petro archipresbytero, quem Reignaudus Aiensis prior nobis præsentaverat in capellanum. Hic jura oblationum, quæ eis competere videbantur, ut ipsi asserabant, eis injuste subtrahebat. Quod amplius sufficere non valens, tum propter admonitionem domni Gaufridi archiepiscopi Burdegalensis, amici tamen Ecclesiæ Clun. tum propter jussionem Eugenii papæ, qui mihi hoc Remensi concilio viva voce injunxerat, satisfeci clamori et voluptati monachorum. Dicebant monachi, quod tempore Guillelmi Gardradi Xanctonensis episcopi, inter Arnaudum priorem de Ais, et Reginaudum Durannum capellanum, solebant dividere per medium oblationes, quæ in prædicta ecclesia fiebant. Hoc autem nobis testificati sunt viri fide digni, Giraudus videlicet de Alodio capellanus, Gaufridus Veritas capellanus de Castro Alione, Maurinus de Comnia, Stephanus Bernardi, et Stephanus de Fonte, ipsius ecclesiæ parochiani, Audoinus et Aimericus Aienses famuli, qui de manu ipsius capellani ad altare solebant oblationes suscipere. Horum testimonio animatus, statuimus et corroboravimus utriusque partis assensu ut oblationes, quoquomodo fierent in ecclesiæ Sanctæ Mariæ de Comnia, inter capellanum et monachos per medium dividerentur. Excepto solo nummo, quem capellanus pro capellania accipiet, si fuerit ad missam quam cantaverit. Si qua oblatio in visitatione infirmi facta fuerit capellano, ut est solus nummus, ipsius erit. Si vero infirmus de pecunia sua, aut de aliquo censu nobili ecclesiæ de Ais, aut capellano aliquod beneficium conferre voluerit, per medium dividatur. Terræ, vineæ, domus atque alia ædificia monachorum sint. Confessiones parochianorum, sive aliorum adventantium, qui in Quadragesima, vel Adventu, seu alio tempore fuerint, per medium dividantur. De cera atque candelis, quæ in ecclesia offeruntur, à capellano et monachis ecclesia communiter serviatur. Quod vero cerei paschalis et candelarum residuum fuerit, per medium dividatur. Si vero monachi habere voluerint medietatem illius oblationis, quæ fit secunda feria post missam parochialem, non eis prohibeatur. Ipsi autem de procuratione episcopi communiter cum capellano provideant. Oblatio, quæ ad manum

sacerdotis offertur, si quis monachorum accipere A voluerit, vel cui prior jusserit, accipiat: postea super altare palam ponatur, quousque post missam absentibus clericis per medium dividatur. Diebus festis, si prior Aiensis ibi adfuerit, vel prior de Rochella, commoneatur a capellano ut missam solemnem cantet: si quis illorum cantare voluerit, non eis prohibeatur. Diebus festis in quibus est consuetudo aliquid dare clericis, ne a capellano solummodo sine voluntate et assensu monachorum eis aliquid detur, prohibemus. Si monachi Matutinas, et alias horas diei sonare voluerint, sicut mos est illorum, sonabunt, cantabunt, absque impedimento clericorum. Cantabunt et clerici absque impedimento monachorum. Capellanus subcapellanos suos consilio prioris Aiensis in ecclesia intro- B ducat. Quod si aliquid commiserint, unde removeri debeant, prioris consilio removeantur, et alii in loco illorum restituantur. Porro, ne hoc decretum nostrum ita statutum, aliqua supervenientium capellanorum, seu monachorum posset cavillatione convelli, litterarum nostrarum adhibita est privilegialis auctoritas. Facta sunt autem hæc apud Gratiam-Dei x Kal. Octob., Dominicæ Incarnationis anno 1149, Romano pontifice Eugenio III, regnante in Francia rege Lodovico, eodem duce in Aquitania. Testes sunt prænominati viri, Arnaudus, abbas Gratia-Dei; Gaufridus, archidiaconus; Wil- lelmus Aleardi eleemosynarius; Xanctonensis Jordanis, prior de Anesio; Aimericus, prior de Boeth.; C de monachis Aiensibus: Stephanus Constantinus; Joannes de Moguir et alii complures.

Præterea concessionem a venerabili fratre nostro Ademaro Xanctonensi episcopo vobis canonicè factam, sicut in ejus scripto authentico continetur, nihilominus auctoritate vobis apostolica confirmamus, et præsentis scripti patrocinio communimus, cujus authentica tenor talis est.

Ego Ademar, Dei gratia Xanctonensis episcopus, precib. venerabilis domini Telbaudi abbatis Cluniacensis inclinati, paci et tranquillitati fratrum Cluniacensium intendentes, monasteria et ecclesias, atque capellas in nostro episcopatu sitas, nec non et omnes decimationes ecclesiarum vestrarum, et aliarum, si forte a laicis revocare poteritis, sive donationibus, sive transactionibus, sive commutationibus; vel em- D ptionibus, seu aliis justis modis, ubicunque sint, nec non et universa omnia quæcunque, Deo propitio, acquirere poteritis. Insuper omnem donationem, largitionem, quam dominus Hisembertus de Castro-alione ecclesiæ Aiensi consilio virorum prudentium noscitur dedisse, sicut tenor authentici scripti sui declarat, vobis vestrisque successoribus habenda et tenenda in perpetuum pontificali auctoritate concedimus et confirmamus. Et, ut concessio atque confirmatio perpetuæ firmitatis robur obtineat, sigilli nostri munimine præsentem paginam fecimus communiri; ad majorem quoque cautelam, ut omnis quæstionis scrupulus de medio tollatur, damus et concedimus vobis decimas, quas a laicis acquisistis, vel acquirere poteritis. Inhibemus etiam sub pœna excommunicationis laicis omnib., qui habent decimas in parochias vestras, ne aliquo titulo ad alias ecclesias transferre præsumant: quod si facere præsumpserint, sepultura et omni divi- no officio careant. Sicut supra scriptum est, fecimus

consilio Henrici Alniciensis archidiaconi. Porro ne hoc decretum nostrum ita statutum aliqua supervenientium posset cavillatione convelli, sigilli nostri impressione muniri fecimus. Facta est autem hæc charta apud Xancton. XIII Kal. Julii, Dominicæ vero Incarnationis anno 1182, Romano pontifice Lucio III, regnante in Francia rege Philippo, Henrico rege Anglorum gubernante ducatum Aquitaniæ per Richardum filium suum. Testes sunt, prædictus archidiaconus; magister Willelmus Testaudus, notarius noster; Willelmus Viviani; Arnaudus, monachus, nepos noster; Giraudus, archipresbyter de Archiaco, Bernardus, abbas Nantolii; magister Henricus, domni abbatis Cluniacensis socius; Siguinus; Robertus, ejusdem abbatis notarius; Helias de Fors; magister Columbus; Durannus Cambarlangus; Hugo, marescalcus; Robertus, sacerdos, qui chartam scripsit.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ confirmationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem omnipotentis Dei, et beatorum Petri, et Pauli apostolorum ejus se noverit incursurum,

Datum Veronæ, iv Nonas Martii.

XXIV.

Parthenonis S. Petri de Luco protectione suscipit, bonaque ac privilegia confirmat.

(Veronæ, Mart. 13.)

[MITTARELLI, *Annal. Camaldul.*, IV, App., p. 135.]

URBANUS episcopus, servus servorum Dei, dilectæ filiæ abbatissæ S. Petri de Luco ejusque sororibus, tam præsentibus quam futuris, regularem vitam professis, in perpetuum,

Prudentibus virginibus, quæ sub habitu religionis accensis lampadibus per opera sanctitatis se præparant ire obviam. Sponso, apostolicum debet esse præsidium, ne forte cujuslibet temeritatis incursus eas a proposito revocet, aut robur, quod absit! sacræ religionis infringat. Quapropter, dilectæ in Christo filiæ, vestris justis postulationibus clementer annuimus, et præfatum monasterium S. Petri, in quo divino estis obsequio mancipatæ ad exemplar felicitatis recordationis Eugenii papæ prædecessoris nostri, sub beati Petri et nostra protectione suscipimus et præsentis scripti privilegio communimus. Statuentes, ut quascunque possessiones, quæcunque bona idem monasterium impræsentiarum justè et canonicè possidet, aut in futurum concessione pontificum, largitione regum vel principum, oblatione fidelium seu aliis justis modis, auxiliante Domino, poterit adipisci, firma vobis et iis quæ vobis successerint, et illibata permaneant. In quibus hæc propriis duximus exprimenda vocabulis: Quidquid est in oppido Luci, quidquid habetis in Larciana villa, possessiones in Filiano, et in Fortunio, et in Prata; partem de Cantamerulo, partem de Riofrigido, cum pertinentiis suis; partem de de Rivocornoclaro cum pertinentiis suis, partem de villa Castri, et de villa Silvæ et Frenæ cum pertinentiis suis. Præterea ecclesias Sanctæ Mariæ de Riofrigido, Sancti Bartholomæi, et Sancti Nicolai, et Sancti Georgii de Luco, et Sanctæ Christinæ